

In že ga je prevzelo z nepremagljivo silo. Opotekel se je proti vratom, planil razoglav zopet v noč in jel na vso moč bežati . . . bežati . . .

Za goro je pojemalo bobnenje groma. A njemu je bilo, kakor bi bil kdo od tam . . . iz daljave . . . z onega sveta z zamolklim glasom poklical za njim: „Morilec! . . . Proklet! Proklet! . . .“

Pretreslo ga je do mozga. In' še bolj je bežal, bežal, slepo in neutrudno, bežal brez konca in cilja v tej brezkončni, grozni noči — pred brezkončno, grozno nočjo . . . „Morilec! . . . Proklet! Na veke . . . proklet!“ . . .

Pa mi je žarek upa . . .

Spet mi je žarek upa
v dušo temno posijal;
in za trenotek strupa
čašo iz rok sem dal.

Tebe sem videl, devica. —
„Hočeš li moja biti?
Nimam ne tete ne strica,
ki bi ju mogel ljubiti.“

„Tebe bom, dekle, ljubil,
ljubil do konca dni
in te pri mamki zasnubil,
če ti srce želi . . .“

Pa ta lepa devica
ni me marala —
jeze zardela je v lica
in me karala.

Pa mi je žarek upa
z duše temne pohitel —
čašo polno strupa
v roke zopet sem vzela.

B. Baebler.